

ude, Professor Berg — og hvori det hedder: „Sygdommen, som er paaført ved Smitte; kan altsaa *trods tilsyneladende Helbredelse* endnu i Maaneder og Aar være skjult i Legemet“. Og videre: „De maa altsaa især i det første Aarstid ikke glemme Muligheden af ny Udbrud af Sygdommen“. Jeg afser altsaa fra, hvad det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) omtalte, at der endog kan gaa længere Aarrækker, i hvilke de bevare Smitten skjult til Stede i deres Legeme, som de en Gang have været indlagte paa Hospitalet for. Naar vi vide det, at man trods det bestaaende System, trods den Kontrol, som det medfører, og de Forsøg paa Helbredelse, som der gøres, dog slippe de paagældende ud igen for med Statsmagtens Autorisation — jeg tillader mig at bruge det Udtryk — at fortsætte deres Erhverv, kunne vi, skønt vi ikke ere Læger men almindelige Mennesker med lidt sund Fornuft, „sige os selv“, at det er en meget tvivlsom Sag, for at bruge et mildt Udtryk, om virkelig den Bekæmpelse af venerisk Smittes Udbredelse, som er det bestaaende Systems Formaal og skulde være dets Forsvar, fører til Maalet, eller om det ikke — netop ved den Tryghedsfølelse, det skaber hos dem, der søge de offentlige Kvinder — fører til en Udbredelse deraf, som man ellers vilde være fri for. Det er det, vi mene, at det gør, og der støtte vi os til den Udtalelse, jeg citerede før af Sundhedskollegiet, at det virker befordrende paa Usædeligheden og derigennem paa den veneriske Smitte. Det er dette, vi sige os selv, og der skal mere til end det ærede Medlems Paastand, inden vi vige bort der fra. — Men dertil kommer jo, at vi nøjes ikke med at afskaffe det bestaaende, vi indføre jo en anden Kontrol, en mere lægelig Kontrol i Stedet for den nuværende, overvejende politimæssige Kontrol. Det synes det ærede Medlem at overse, og det er da et stort Spørgsmaal, det er i alt Fald det, der er vort Formaal, om man ikke ad denne Vej i højere Grad vil opnaa at bekæmpe den veneriske Smittes Udbredelse end ved det bestaaende. Det er muligt, at Tryghedsfølelsen vil svinde, men *det er godt*, thi det hemmer maaske mange fra at søge til disse Fruentimmer, som

ellers vilde søge dem. Men hvad selve Smittens Befordring angaar kan det jo gerne være, at vort Forslag i Virkeligheden vil virke nok saa hemmende som det bestaaende. Thi det, der nu afholder i saa høj Grad Kvinder, der lide af denne Sygdom, fordi de drive dette Erhverv, fra at søge Helbredelse, er, at de vide, at i det Øjeblik det bliver opdaget, blive de tagne i Nakken og satte under Kontrollen med alt det, den fører med sig. Og naar vi se Billedet af det Liv, offentlige Fruentimmer føre, blot som det foreligger i Ugeskrift for Retsvæsen kan man forstaa, at det kan virke afskrækkende paa Kvinder, selv om de indlade sig paa et Erhverv som dette; det er saare naturligt, at de kunne blive afskrækkede fra at søge Helbredelse netop paa Grund af det, der venter dem. Men naar vi afskaffe det, der venter dem, i alt Fald gør det saa langt bedre for dem end det, der nu er, have vi Lov til at tro, at det vil føre *mange* til at søge Læge og Helbredelse, som ellers ikke vilde søge den Vej.

Nu har jeg gennemgaaet de Anker, som jeg i mit Indledningsforedrag havde anført mod det bestaaende System, og jeg tror dog at turde sige, at disse Anker for Størstedelen slet ikke ere blevne modsagte, og paa de enkelte Punkter, hvor de er blevne modsagte er det ikke sket med tilstrækkelig Grund. Saa vender jeg mig til det ny, vi foreslaa sat i Stedet. Der møder jo først den negative Side af vort Forslag, at vi foreslaa Ophævelsen af Straffelovens § 180, der gaar ud paa, at Utugt, drevet som Erhverv, er strafbar, naar det ikke sker med Politiets Tilladelse. Maa jeg her indskyde den Bemærkning, at dette om Politiets *Tilladelse*, dels i § 180 og dels i § 182, netop er noget af det, vi lægge størst Vægt paa at komme bort fra; thi deri ligger Spiren til den demoraliserende Virkning, Systemet har over for Politiet, at det overhovedet stilles som sanktionerende over for disse Kvinder. Politiet skal være til for at haandhæve Lovene over for Borgerne, men der skal ikke ligge en Bevillingsmyndighed i Politiets Hænder, som kan føre til de frygtelige Misbrug, jeg har oplæst Eksempler paa. Med Hensyn til Afskaffelsen af § 180 have vi jo haft den Tilfredsstillelse, at den højtærede Minister i Princippet har erklæret